

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.177 van 1 maart 2002
in de zaak A. 84.515/XIV-7335.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat J. FERMON,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Haachtsesteenweg 276

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkse nationaliteit, op 22 mei 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 12 februari 1999 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 27 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 februari 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. JANSSEN die, loco Advocaat J. FERMON verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden
samengevat :

1.1. XXX, van Turkse nationaliteit, komt op 11 juli 1996 in het Rijk aan en
vraagt op 18 juli 1996 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 6 juli 1998 door de Commissaris-generaal voor
de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 21 juli 1998 hoger
beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 10 september 1998 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste
Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit beroep “dat
kennelijk ongegrond voorkomt” zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen.

1.5. Dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 20 oktober 1998.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door een raadsman,
gehoord.

1.6. Op 12 februari 1999 neemt de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep
ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van
vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

“Overwegende dat appellant voorhoudt sinds 1990 sympathisant te zijn van de
Koerdische verzetsbeweging PKK en sinds 1 mei 1994 voedselhulp te hebben gevraagd
aan de plaatselijke bevolking ten voordele van deze organisatie; dat hij om deze reden
midden mei gedurende één dag werd vastgehouden op het politiecommissariaat en hem
hardhandig werd duidelijk gemaakt te stoppen met hulpverstrekking aan de PKK; dat
hij op 15 juli 1994 de Muhtar van zijn dorp, Celal Jakal, tevergeefs probeerde te
overtuigen niet langer samen te werken met de Turkse autoriteiten; dat hij eind augustus
1994 leden van de PKK hielp bij de ontvoering van voornoemde Muhtar; dat hij 's

anderendaags werd gearresteerd en na een verblijf van een week in het antiterrorismebureau te Erzurum verscheen voor de plaatselijke rechtbank van de staatsveiligheid; dat hij na een maand opsluiting en twee dagen na de vrijlating van de Muhtar door de PKK bij gebrek aan bewijzen werd vrijgelaten; dat hij zijn activiteiten voor de PKK verderzette en op 24 december 1995 actief deelnam aan de verkiezingscampagne van het HADEP; dat de Muhtar hem op 24 mei 1996 in kennis stelde van het feit dat hij samen met nog een tiental andere Koerden was aangeduid om dorpswachter te worden; dat hij hiervoor op 4 juli 1996 zijn wapen diende af te halen; dat hij deze functie niet wenste op te nemen en daarom begin juni 1996 naar Istanbul trok waar hij op 4 juli 1996 aan boord ging van een vrachtwagen die hem naar België bracht; dat hij op 11 juli 1996 in België aankwam;

Overwegende dat appellants aanhouding gedurende één dag in mei 1994 en zijn detentie van een maand in september 1994 geen oorzakelijk verband vertonen met zijn vlucht uit Turkije twee jaar later in juni 1996; dat appellant telkenmale na zijn arrestaties zijn activiteiten voor de PKK hernam en zelfs in december 1995 actief participeerde aan de verkiezingscampagne van het HADEP (de Koerdische Democratische Volkspartij 'Halkin Demokrasi Partisi');

Overwegende dat appellants vluchtmotief zich beperkt tot zijn weigering om dorpswachter te worden; dat een dergelijke weigering of de weigering om de functie van dorpswachter verder te zetten in Turkije niet strafbaar wordt gesteld en betrokkenen op een nieuwe verblijfplaats in West- of Centraal Turkije door de Turkse autoriteiten met rust worden gelaten; dat er sprake is van een redelijk vestigingsalternatief (Human Rights Watch Helsinki, Turkey, Forced displacement of Ethnic Kurds From Southeastern Turkey, oktober 1994, Vol. 6, nr. 12; Nederlands rapport van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, 2 juli 1996, DAZBA nr. 66. 920);

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking genomen,";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat in een eerste middel, afgeleid uit de schending van onder meer artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, verzoeker laat gelden dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet uitlegt waarom zij van oordeel is dat zijn arrestaties niet kunnen beschouwd worden als vluchtmotieven en waarom alleen de weigering om dorpswachter te worden als vluchtmotief in overweging kan worden genomen, dat zelfs indien de weigering om de arrestaties van 1994 in overweging te nemen gerechtvaardigd zou zijn -quod non- men niet rechtvaardigt waarom men de andere door hem naar voorgebrachte elementen niet in overweging neemt, meer bepaald de deelname aan de verkiezingscampagne van de HADEP en de steun aan de PKK;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen perfect heeft kunnen vermelden dat verzoekers vluchtmotief zich beperkt tot zijn weigering om dorpswachter te worden, dat zij heeft vermeld dat ze geen oorzakelijk verband ziet tussen, enerzijds, verzoekers aanhouding gedurende één dag in mei 1994 en zijn detentie voor een maand in september 1994 en, anderzijds, zijn vlucht uit Turkije twee jaar later in juni 1996, daar hij zijn politieke activiteiten na die feiten kon verderzetten, hetgeen overigens een volstrekt plausibele redenering is, al beweert verzoeker dit niet te kunnen begrijpen, dat verzoeker weliswaar

melding heeft gemaakt van zijn deelname aan de verkiezingscampagne van de HADEP en de steun aan de PKK, maar zonder dit evenwel te bewijzen en vooral, zonder melding te maken van problemen die hij als gevolg daarvan zou hebben gekend;

2.1.3. Overwegende dat waar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wijst op het tijdsverloop van twee jaar tussen de arrestaties en de vlucht uit Turkije en op de omstandigheid dat verzoeker “na de arrestaties zijn activiteiten voor de PKK hernam en zelfs in december 1995 actief participeerde aan de verkiezingscampagne van het HADEP” ze genoegzaam aangeeft waarom de ingeroepen arrestaties niet door haar als vluchtmotief worden aangenomen; dat, zoals de verwerende partij terecht stelt, door verzoeker geen melding werd gemaakt van problemen die hij na zijn aanhoudingen nog als gevolg van zijn steun aan de PKK of van zijn deelname aan de kiescampagne van de HADEP zou hebben gehad; dat, nu hij niet beweerde hierdoor nog problemen te hebben gekend, in deze activiteiten geen vluchtmotief kon worden onderkend; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat in het tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, verzoeker laat gelden dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen door te stellen dat het volstaat om zich te verplaatsen om vervolgingen te vermijden, de term “vervolgning” zeer restrictief interpreteert en herleidt tot de onderdrukking in het dorp zelf, dat het principe dat de vluchtelingen zich eerst in eigen land moeten verplaatsen enkel gerechtvaardigd kan zijn indien men effectief bij een verplaatsing zou kunnen rekenen op de noodzakelijke bescherming;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het argument dat een asielzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt een volstrekt geldig argument kan zijn tot afwijzing van een asielaanvraag;

2.2.3. Overwegende dat wanneer de vervolgingen -zoals in casu- tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, het statuut van vluchteling slechts kan geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in een ander landsdeel had kunnen zoeken, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten; dat waar ze overweegt dat “de weigering om dorpswachter te worden in Turkije niet strafbaar wordt gesteld en betrokkene(n) op een nieuwe verblijfplaats in West- of Centraal Turkije door de Turkse autoriteiten met rust wordt gelaten (zo)dat er sprake is van een redelijk vestigingsalternatief”, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen duidelijk aangeeft dat verzoeker tegen de beweerde vervolging in zijn streek effectieve bescherming kan genieten in een ander deel van het land van herkomst, waar hij redelijkerwijs geacht kan worden heen te gaan; dat zodoende artikel 1, (A), 2, van het Verdrag van Genève niet werd miskend; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat in het derde middel, ontleend aan de schending van artikel 12.2 van het BUPO en van artikel 2.2 van het Vierde Protocol bij het EVRM, verzoeker aanvoert dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen door hem de bescherming van vluchteling te weigeren, het fundamenteel recht een land te ontvluchten met inbegrip van het eigen land heeft miskend;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de betrokken verdragsbepalingen in wezen geen verband houden met de vluchtelingenproblematiek, dat ze in elk geval niet beletten dat een asielaanvraag wordt afgewezen van een kandidaat vluchteling over wie wordt geoordeeld dat hij ten onrechte aanspraak maakt op de erkenning;

2.3.3. Overwegende dat de bestreden beslissing de niet-erkenning van verzoeker als vluchteling betreft en derhalve geen afbreuk doet aan diens recht om welk land dan ook, met inbegrip van het eigen land, te verlaten; dat het derde middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat in het vierde middel verzoeker laat gelden dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zich schuldig maakt aan een inbreuk op artikel 3 van het EVRM, daar hij zal teruggestuurd worden wetende dat onmenselijke en vernederende behandelingen zullen plaatsgrijpen;

2.4.2. Overwegende dat artikel 3 van het EVRM niet dienstig wordt aangevoerd tegen een beslissing waarbij, zonder een gedwongen terugkeer of terugleiding voorop te stellen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling uitspraak wordt gedaan; dat het vierde middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een maart tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.